

Trên đường tị nạn phi thường về khách sạn, người ta đã nói, “Con gái Viêng Xan Nam rất là m!”

Beach Club, hộp đêm nổi tiếng bậc nhất thị trấn Kuala Lumpur, nơi tị nạn

“Giá tiền thì tùy mấy anh muốn ‘tâm sự’ lâu hay mau. Tâm sự một tiếng đồng hồ, tôi em tính 400 RM; tâm sự nguyên đêm, tôi em tính 700 RM.” Cô gái tên Thủy nói thẳng về giá chúng tôi.

“Bên anh không muốn tâm sự ‘một giờ,’ cũng không muốn ‘nguyên đêm,’ chỉ muốn mấy em đi ăn tối, nói chuyện cho vui thôi.” Chúng tôi trả lời.

“Vây, anh trả bao nhiêu?” Thủy hỏi.

“200 RM được không?” Chúng tôi hỏi giá.

Thủy quay lại hỏi ý kiến hai người bạn. Cả hai gật đầu. Thủy là một cô chúng tôi, sáu người, kéo nhau ra khỏi Beach Club, đi bộ đến một quán pizza gần đó.

Đêm, trung tâm Kuala Lumpur, nhộn nhịp khác thường. Đêm trong tuần cuối năm 2009 này, theo thói quen, một RM, đến với tị nạn ở Malaysia, có giá khoảng bằng 30 xu Mỹ.

Giá tiền 700RM cô gái đưa ra lúc đưa cho một tiếng nguyên đêm, khi chúng ta mặc cả, xếp xếp 210 đô la.

Tác Giả: Đông Bàn/Ngái Việt (tị nạn Kuala Lumpur)
Chúa Nhật, 03 Tháng 1 Năm 2010 00:09

Hai ngày trước đó, khi đón taxi từ phi trường về khách sạn Citrus, nằm ở khu trung tâm Kuala Lumpur, người tài xế báo với chúng tôi có mục đích “Vietnamese ladies” không. Chả là khi gặp người, tay tài xế nói thẳng: “Toàn là mấy cô Việt Nam. Rồi mà!”

Đến ngay đến đến Beach Club. (Hình: Đông Bàn/Người Việt)

Beach Club nằm trên đường Jalan P.Ramlee, ngay trung tâm thủ đô Malaysia, và được xem là “mốt trong những hộp đêm nổi tiếng bậc nhất” quốc gia này.

Chúng tôi, một người đến từ California; một nhà sĩ, tên Chu Văn Cường, đến từ Houston, và một đồng nghiệp, tên Phạm Lê Hoàng Nam, đến từ Úc Châu, đón một chiếc taxi. Cả ba chúng tôi bắt đầu đi đâu. Đến cái tên của cái club cũng không biết. Bèn hỏi người tài xế: “Chỗ nào có Vietnamese ladies?” Người tài xế đáp ngay: “À, Beach Club. Beach club, toàn con gái Việt Nam.”

Đến cửa quán, chúng tôi hỏi người bán vé: “Ở đây có người Việt Nam làm việc không?” Người gác cửa ngước tay vào bên trong, trả lời bằng tiếng Anh: “Tôi chắc đâu là con gái Việt Nam!”

Bước chân vào Beach Club, thấy rõ ràng sự phân chia của hai thế giới khác nhau. Đàn ông thì toàn là người có nước da nâu sẫm hoặc đen, râu tua tủa, to nhỡ nhỡ ng ng ng ng ng; phần lớn thì toàn các cô gái trẻ, nhút nhát, một lúc nhìn lung lay quan sát từng người khách bước vào.

Người ta nói, dân Á Châu “trông ai cũng giống nhau.” Nhưng người Á Châu, nhìn người nước mình, thì nào cũng nhận ra đó là người nước mình. Chúng tôi nhìn quanh, “có cái gì đó quen quen như khuôn mặt các cô gái.”

Chúng tôi chợt nhận ra, “nét quen quen” ấy chính là “nét Việt Nam” trên khuôn mặt các cô gái

trở lại.

Không hẳn toàn bộ các cô gái làm việc tại Beach Club đều là người Việt Nam. Nhưng, chúng tôi chắc chắn rằng, có không dưới 90% là “người nước mình.” Sau này, chúng tôi sẽ biết, họ đến từ miền miền đất nước. Ba cô gái mà chúng tôi mới đi ăn tối, đi dạo cho cả ba mình: Hà đến từ Hải Phòng; Kim đến từ Đồng Tháp; và Thủy gặp người bạn ở Nha Trang.

Chúng tôi bước vào Beach Club, loay hoay mãi mới có một chỗ ngồi. Người đi, khá lâu, chúng tôi thấy ai đến hỏi thăm. “Không biết mình trông có vẻ lạ không mà ai cũng chào?” Tôi trả lời. Rồi đây, khi đi riêng với các cô Thủy, Hà, Kim, tôi mới hiểu lý do tại sao chúng tôi không được đón tiếp niềm nở cái dịp đêm “quốc tế” này.

Thủy chúng tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh, một cô lên tiếng chào hỏi, cất tiếng: “Hello.” Chúng tôi đáp lại: “Hello. Em người Việt Nam?” Cô gái không hiểu, ngập ngừng, quay sang một cô khác: “Đồng hàng rồi!”

Rồi cô quay lại chúng tôi, xưng tên Thủy, và gợi ý muốn tiếp chúng tôi. Thủy đồng ý, cô tìm thêm hai cô bạn nữa, cùng người. Chúng tôi có thêm Hà và Kim.

Chúng tôi “ngã giá,” 200 RM mới người đưa chúng tôi các cô đi ăn tối và nói chuyện khoảng 30 phút. Cả sáu người bước ra khỏi quán trong cái nhìn tò mò của tất cả các cô gái còn lại. Thủy quay lại, nói với cùng đồng nghiệp: “Chẳng tại em đây!”

Đi là Jalan P.Ramlee, nơi góc đường có Beach Club. (Hình: Đông Bàn)

Trong số ba người bạn thân quen, Thùy là người bạn trẻ nhất, xinh đẹp, và ăn nói liếng thoàng nhất. Nhưng, càng tiếp xúc, chúng tôi càng nhận ra, phần giấu phía sau nụ cười xinh đẹp là một tâm hồn yếu đuối, dễ bị tổn thương và dễ tan vỡ. Một ai đó nhắc đến chủ đề “hạnh phúc,” nét mặt Thùy đành lảng. Cô khoát tay: “Trên đời này, cái gì cũng có, trừ hạnh phúc.”

Một câu chuyện xảy ra trong khi tiếp chuyện với chúng tôi, được biết đến với các câu hỏi và trả lời, Thùy bắt đầu kể sau khi chúng tôi nhắc đến “trên đời này cái gì cũng có, trừ hạnh phúc.” “Gia đình em tan vỡ cách đây vài tháng, và em bắt đầu chân vào nghề này cũng mới vài tháng. Ba em vừa mất một người, gia đình lâm vào hoàn cảnh khó khăn, rồi em sang đây, đi làm.”

Các cô, chia thành nhóm nhỏ vài người, hỏi thăm, hỏi người bạn trẻ nhất về tên và thuê một căn phòng nhỏ trong các chung cư. “Đêm đi làm đến gần sáng mới về. Ngày thì ngủ vui, ngủ suốt. Đôi buổi thì cảm thấy chán chường. Rồi đêm xuống lại ra đây làm việc.” Thùy cho biết. “Mấy anh đến ngủ thì em ăn một chút rồi ngủ thôi, mà thôi ngủ thôi em vui...”

Thì nói chuyện, cô trẻ nhất vẫn khó chịu khi chúng tôi hỏi các câu hỏi và trả lời, “Tôi mình nói chuyện gì khác đi. Đến gần gia đình.” Người chung bàn, các cô Hà và Kim cũng tỏ vẻ né tránh các câu hỏi và trả lời. Không một ai muốn một ai khác tình cờ biết đến các góc khuất của mình. Và đó cũng là lý do tại sao chúng tôi phải chờ mãi ở Beach Club mới có người đến hỏi thăm. Hình như các cô, cũng như chúng tôi, nhìn thấy ba người thanh niên bước vào quán “nét Việt Nam, quen quen!”

“Tôi em không muốn tiếp người Việt Nam. Nhưng không hiểu sao lại đi với mấy anh...” Thùy nói.

Người ở hai góc bàn là các cặp Nam-Hà và Công-Kim. Các bạn người cũng nói rất nhỏ, với gia đình của nhau.

Tất cả đều có điểm chung, là đến sau những giờ phút còn rất trẻ, bên trong những buổi đầu rớt rớt đang mở trên người, là những câu chuyện đầy bất hạnh. Vừa đi về, vừa bắt đầu, các cô sang đây mà lòng cảm thấy như nhà, với câu hỏi như là không đến, “Ai mà không muốn ở nhà, phải không anh?”

Hà, tôi nhớ, những công quyät, tôi chỉ ở trong những câu hỏi và đợi tôi. Tôi không nghĩ gì chúng tôi biết về cô, là cô đã từng có những yêu. Nhưng, “mặt số đẹp và ghê gớm lắm đã xảy ra.” Rồi cô quyät định sang Malaysia “làm việc.”

Qua những gì Hà nói, chúng tôi dần dần, cuộc sống của cô tại đây là chuäi ngày vô cảm; không vui, không buồn, không ham muốn bất cứ điều gì, bất chấp mọi chuyện. Suät ngày cô ở trong nhà, cũng chỉ ngồi buồn nói chuyện với những người cùng phòng, hoặc là nhớ mặt chỉc bóng.

Chỉc bóng ấy, suốt cả ngày lùi dần, khi màn đêm buông xuống, hoặc là bắt ra đường với bất cứ thời điểm. Nhưng, “đúng thời điểm em ăn mặt đẹp nhất nhà và y mà tôi nghĩ em vui...”

Kim, cô gái người chung với Công, xinh đẹp hơn. Cô kể, khi lên tám tuổi, nhà có đám giä, cha cô nói ra cho mua ít trái cây và cúng. Ông ra cho, và cho ng bao giä trả về. “Ba em bảo em và gia đình tôi khi em lên tám tuổi.”

Kim “đi làm” như thế này cũng vài tháng nay. Cô cho biết, tại Việt Nam, đi đến các nước trong khuäi ASEAN không cần phải có visa nếu công dân dưới mười tám. “Ba em đến đây, công việc làm việc trong mười tám. Sau đó với Việt Nam nghĩ nghĩ, rồi lại sang một nước khác. Cần nhớ thôi, xoay tua...”

Kim đã từng đến Singapore, có những yêu Singapore. Cô nói, rằng số không bao giờ lấy cho Việt Nam. “Đàn ông Việt Nam không lo cho gia đình.” Cô kể về những việc, sau khi kể cho chúng tôi câu chuyện về cha cô. Ông ấy nói, “đi mua trái cây và làm đám giä, và không bao giờ trả về nữa.”

Chúng tôi rời Beach Club lúc mặt trời sáng. Phải năm năm, các cô mới nhận số tiền 200 RM mới những người, nhớ đã trả thuän. Thấy thì ngän ngä, rồi cảm thấy tồi. Kim thì nhớ rằng không nhận: “Hay để bạn khác.” Còn Hà, chúng tôi phải vào bên trong quán. Nói mãi, cô mới cảm thấy.

Các cô trao cho chúng tôi số điện thoại, và cả email, hẹn “có dịp thì gặp liên lạc.”

Xe taxi đưa chúng tôi trở lại khách sạn. Và cũng trên chuyến taxi này, chúng tôi biết cuộc sống của các cô khó khăn ra sao. Ngái tài xế cho biết: “Beach Club này rất nổi tiếng. Trác đây, toàn con gái Thái Lan làm việc. Sau đó, mấy cô Philippines vào chiếm lĩnh. Vài năm gần đây, đến lượt mấy cô Việt Nam.”

Ngái tài xế nói, mời cô Việt Nam vào, mang theo 4, 5 ngái bạn. Cũng thế, bây giờ nói đến Beach Club là nói đến con gái Việt Nam. Khách thì toàn là ngái nước ngoài, họ đến đây, vì “con gái Việt Nam đẹp thế.”

Đẹp để làm gì? Ăn mặc thật sang trọng, để làm gì? Khi mà mấy lần bước lên taxi “đi tìm sự vui khách,” là mấy lần các cô phải đi mời mấy vui hiêm?

“Có đến hai tiếng vui hiêm,” Ngái tài xế nói. Có nhiều lần, chính các cô gọi cho anh sau khi “tìm khách.” Có nhiều khách làng chơi hung bạo. Xong việc, họ không chịu trả tiền, lại đánh và cướp của đi rồi thoải mái mấy cô Việt Nam. “Chính tôi cũng đã nhiều lần chờ mấy em tìm khách trả vào Club này.”

Không ai muốn, hay dám, gọi cảnh sát để nhờ can thiệp. Và chính cảnh sát Malaysia cũng là nguán vui hiêm khác cho các cô gái Việt Nam.

Ngái tài xế taxi kể, “Đi taxi tại đây đến đi làm hôm cũng là thời gian nhàn nhàn lắm.” Bất cứ lúc nào, cảnh sát cũng có thể xuất hiện, chặn taxi và đòi kiểm tra giấy tờ các cô gái. Cảnh sát biết chắc chắn các cô làm nghề gì, và họ biết chắc chắn, đây là lúc có thể ... kiểm tra.

“Có cô nói với cảnh sát, rằng ngái đàn ông trong xe là bạn, nhưng cảnh sát hỏi lại, bạn gì mà ngái thì cầm hồ chiếu Việt Nam, ngái thì cầm hồ chiếu không phải Việt Nam?” Rồi cảnh sát nói rằng họ “nghĩ” các cô cầm giấy tờ gì, nên phải đưa vào đến cảnh sát, ngày mai gọi Tòa Đái Sá Việt Nam để xác minh.

“Không cô nào chịu vào đến cảnh sát. Họ biết họ không còn lựa chọn nào khác.”

Và đây là lúc cảnh sát Malaysia nháy mắt ra hiệu cho giới tài xế. Các tay tài xế taxi sẽ đóng vai trò trung gian, ra giá, mặc cả, thỏa thuận cho cảnh sát, để được nhìn ngắm hoa hồng, cũng tại cảnh sát.

Tiền, phải trao ngay. Không có tiền, phải ra ngân hàng, phải ra máy ATM. Không có ngân hàng, không có ATM, phải gọi bố mẹ. “Phải làm tất cả những gì có thể, để có ngay tiền, trả cho cảnh sát.”

“Mắt nhìn như vậy, cảnh sát đòi 300 RM, và cho lái taxi 50 RM.”

Chúng tôi chia tay Hà, Thủy, Kim trong một khuya cuối năm Dương lịch 2009. Một người trong nhóm nhấc lên chiếc cảnh sát taxi, rằng “con gái Việt Nam đẹp lắm.” Thủy hỏi lại, “Nghe ta nói vậy, các anh có hạnh phúc không?”

Cả ba chúng tôi đều yên lặng, không trả lời, cũng không nói với các cô rằng, trên đường phố phi trường với khách sạn, người ta đã nói, “Con gái Việt Nam rất lắm!”